

Esny-li spěwał,
Přilnje džěłal,
Strowja cze
Eswójbny statok,
A twój hwyatok
Stadny je.

Sa staw spróznny
Naposj móznny
Lubosć ma;
Bóh pak hwrěny
Přiches spať měrnny
Čerstwosć da.

Njěch ty spěwašch,
Eswěrnje džěłasch
Wšchědne dny;
Džeň pak hwyatny,
Duschi datny,
Wotpoczju ty.

S njebjěš mana
Njěch czi thmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wotřichew cze!

F.

Sěrbske njedželske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Esmolerjez knihicziščezěrnj w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu přichedplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po třoch kralach.

Čfej. 5, 8.

„Wy běšće přjedy cžemnosć, nětč pak seže šwětłosć w tym Knjesu. Šhodźće jako džěczi teho šwětla.“

Sernicžka po nóznej cžmi,
Kotraž wšchóu šwět roššwěczi,
Jesu mój! ke mni pój,
Nje tež roššwěcž, so šym twój!

Hwěšda, kotruž běchu czi mudri w rańšim kraju widželi, džěšće přjedy nich, hač wona dóndže a stejo wosta wysche doma, w kotrymž to džěcžatko běšće. Jako woni pak tu hwěšdu widžachu, swjěšeliču šo jara wulžny a džěchu tam a namakachu to džěcžatko a padnywšchi dele modlachu šo k njemu a wobdarichu jo se škotom, i wyruchom a i maru.

Šlaj, niz jenož tuta hwěšda tnych mudrych je stejo wostala wysche Betlehema. Wšchě hwěšdy šlubjenjom wostanu stejo wysche teho města, w kotrymž to džěcžatko je. A wšchitko, šchtož starý šlub ma jako škoto wěry, wyruch modlenja a maru pokuty, položj wón dele k nohomaj teho džěšća. Na nim škhadža tón Knjes a jeho krašnosć da šo widžecž na nim. A pohanjó budža w jeho šwětke šhodžicž, kž w cžemnosći a seženje šmjercze šedža.

Nam džěcžom noweho šluba dawno a rjenje šwěczi sernicžka pošna hnady wot Boha. Duž šhodžmy jako džěczi teho šwětla!

Šsame šklóncžne šwětlo na njeju wujajni, roššwětli a wohrěwa šemju a žylu štwórbu.

Teho runja Bože šwětlo hnady we wutrobje roššwětli wšcho wokolo naš a w naš, tak šo wěrnosć na džěň přschidže a njeplódně škutki cžmy budža šjawue, wot šwětla dowjedžene. Dale pak šklóncžno nam wutrobu šhrěwa, šo dobrocžiwj šmy přšecžiwó zusej nusy a nješmilni přšecžiwó našim hrěšnym bracham. — Dwe wóšebnosći ma šwětlo, šhrěwacž a šwěcžicž. Čzopłota bjes šwětla je kaž štuchly pincžny powětr, šwětlo bjes čzopłoty kaž šymua šewjerna abo pošnóžna jašnosć. Šola Boha je žiwe žórlo a w jeho šwětke widžimy to šwětlo.

Kaž pučžowar i wulkim napinanjom šwojich dale a bóle wotpjatnych mozow přšes horny a došny pnta dozpicž wotšknjeny kóncž šwojeho pučžowanja, tak je cžłowški duch džěłal, šo by pošnacže dobreho a šleho, šwětla a cžmy w duchownym rošomje wunamakal. Ale wěrne šwětlo a prawu mudrosć a woprawdžitu wěrnosć njeje hišće žadny cžłowški duch wunamakal, ani doščajnył ani dozpicł. Čzłowjeka šameho cžělny duch šo hiba w jebařškich šonach. Přiches wšchě cžakny a ludny šo wospětuje Přilatušowe prašenje: Šchto je prawda, šchto je wěrnosć? Šich wjele je, wóšebje w našim cžaku, kotřž maja ša wučinjenu wěž, šo w šwědomuju cžłowškeje wědomosće šwětłosć a wěrnosć ležitej. Ale na najwšchšche a najwážnišche prašenja našcheje wutrobny a našcheho šwědomuja žana wědomnosć nje wotmolwi ani je nje wujajni. Kaž wážna je tež wona ša pošnacže šemškich wěžow a ša cžłowške

wustojnosće hewał. Schtož śwět śwětło abo wěrnośc mjenuje, je njezły a sa śwětło huady sacženijeńske. A tak huadny je dobytk, kiž wutroba i człowiske widzenia czerpa? Esu wedomosće spomóżne, naś nascheho Boha wěstych sczinič? Pokašuja wone nam pucž k woadczu hrěchow, k wěrjazemu žiwjenju a k sbóžnosći? Wobrocza hrěschnika, trošchtuja hubjenych, srudnych a mrějaznych? Tak daloko jich śwětło njedobaha. Wschě człowiske widzenia bu drje tež śwětke pruhi, ale pruhi śwětka, kotrež je symne, mješ tym, so dyrbjalo wohrjemacž. Wěrne śwětło je dar Božeje huady. Bóh je Wótž śwětka.

Tamne wěrnoścje, kotrež naś wobšoza a jašne śwětło w naschich błudach, njesachodne bohatstwo w naschey khudobje a śwět pschewinjazu móż we wschey naschey klabosći sticza a teho dla hluboke jimanje w śwědomju sbudža a lohke spleczenja i człowiskim duchom namakaja, njeišu dobytk a plód człowiskich spósnacžow a rozmyšlenjow, ale bu Boži hodowny dar. W Betlehemje je rańsche śwětło śwětej sesthadžalo.

To wěcžne śwětło sthadža tam,
Sjewi nowu śwětłoscž nam,
Tež w nozy jašnje śwěczi so
A da nam Bože džěcžatstwo.

Hdžez njeje Bože džěcžo, tam tež njeje žane Bože džěcžatstwo a žane wěrne śwětło. Nasch sbóžnik Jesuś Chrystuś je wěrne śwětło śwěta. Prjedy — do njeho — běšche na śwěcže duchowna czěmnoścž. A hdžez jeho śwětło so dženka hišcže nješwěczi, tam knježi czěmnoścž. Jesuś je sjewjenje Božeho śwětka.

Swětło je nam wobšah a wopšchimujecže wscheho dobrego a wscheho zohnowanja, wscheho žiwjenja a sboža. Hdž w nalěczu Bože klóncžto žyła stwórbu i czopłymi pruhami wohrěwa, wschudžom nowe, wješeke, plódnje žiwjenje sthadža a roscže. Kaž je w stwórbje, tak tež w kralestwje huady. Tež sa kwoje duchowne žiwjenje nje-móže ničtón bjes rošwětlenja wostacž. To śwětło je Jesuś, wěrny Bóh.

Bóh kam je po kwojim byczu śwětło. Swětłoscž je jeho drašta, i kotrež je woblecženy. Wón bydli w śwětle, do kotrehož ničtón stupicž njemóže. „Budž śwětło“ — bě přenje kłowo, přeni postrow, přeni skutk Boha stworicžela. „Daj, ja pschińdu bórny!“ je pošlednje kłowo je rta Jesuśa w sjewjenju: kłubjenje wěcžneho śwětka! To je tež přenje Bože kłowo w Božim kłowje: „Budž śwětło!“ S tym napominanjom ma so kóždy wumóžetški skutk a kóždžicžke Bože hibanje w duschi sapocžecž. Swětło je spocžatk a kónž wscheho noweho duchowneho žiwjenja. „Daj so rošwětlicž!“ so jako přenja nusna pschikafnja a hlowne wuměnenje hrěschnikěj pschiwola. „Rhodžče w śwětlje!“ so tym pschikafa, kiž bu so i nowa psches ducha Chrystuśowego narodžili. „Wěcžne śwětło śwěcž nam!“ so jako pošledni postrow tym do rowa sczele, kiž bu w śwětle khodžili.

Kaž klóncžo na njebju wschelake pruhi dele sczele, klabšche a byllišche a śwětlishe, tak wukhadžaja tež i Božeho śwětka wschelake postupne sjewjenja, ale wschě so śwěcža w jenym śwětle a wschě mējachu a maja kwojaty nadawł, so bychu w czěmnyh śwěcže hwěsdy byle, hacž by džěn jašwital a sbóžna hodowna hwěsda sthadžala we wschěch człowiskich wutrobach. Ma to je so Jesuś narodžil, so by wopravdže śwědčil. Wo nim, kiž je jašnosć Božeje krašnosće a podobnosć Božeho byczu,

Jan w sjewjenju praji: „Jeho woblicžo śwěcžeshe jako jašne klóncžo.“ Hdž je tebi sbóžna huada Boža sesthadžala a hdž by ty, luby czitarjo, Jesuśowe kwojate woblicžo spósnal jako tež tebi śwěcžaze klóncžo? Swj. japošchtol Pawol, kiž Efesiškim pschiwola: „Rhodžče w śwětlje!“, bu nahle wobrocženy. Jeho wobšwěczi nahle wulka śwě-losć i njebješ. Hdž by ty so wotwobrocžil wot czěmno-ścje twojeje kěbicžnosće k lubosći a śwětku Jesuśowemu? Hacž je tebi Jesuśowe klóncžto nahle sthadžalo abo hacž bu na tebe jednotliwe rańsche sera pošwěcžile a cže pschego móžnišcho a jašnišcho pschemohle — na tym njeleži; jenož so by sapocžal se spanja stawacž a wotpožicž skutki czěmnoścje a so woblez brónje śwětka. Rhodžče jako džěczi śwětka! potajim je to kame, schtož swj. Pawol Romškim radži: Woblecžče so Knjesa Jesom Chrysta, kiž naschu hrěschnu czěmnoścž wotkryjo wam „šwěczi k žiwje-nju“ a wutrobu wam šhrěje k modlenju, k potucže a k kwojecženju, kiž wam prawe pósnacže wěrnoścje, Božeje kwojatosće a prawdosće, ale tež Božeje huady, a wascheho skazenja a hubjenstwa wobradži.

„Nětk scže śwětłoscž w tym Knjesu!“ To přěduje nam i nowa nětežišchi cžaš Chrystuśowego sjewjenja wótšje. Stawaj a rošwětluj so; pschetož twoje śwětło pschińdže! Schtož widomny śwět a žyła stwórbha by bjes klóncža byla, to budžišche człowiski narod by bjes teho, kiž je prajil: „Ja bym śwětło śwěta, schtož sa mnu dže, nje-budže khodžicž w czěmnośczi, ale směje śwětłoscž žiwjenja“, a bjes tych, kotrymž placži: „Rhodžče jako džěczi teho śwětka.“ Swětłoscž w tym Knjesu je sjewjenje teho Knjesa a žiwjenje w tym Knjesu. Kaž klóncžne pruhi so stajuje hibaja, tak cže tež Chrystuśowe sbóžne śwětło so jako žiwjenje a hibanje a śwětłoscž sjewicž, w czistym śwětkym khodženju rošwětleného žiwjenja: w śwětle wěrnoścje, w kotrymž Boha, śwět a kěbje kameho spósnajesch, w śwětle huady, w kotrymž spósnajesch, tak kwojich hrěchow woadcže dobywasch, w jašnosći prawdosće, kotruž so woblekamy, kiž prjedy czěmnoścž běchmy, nětk pak džěczi teho śwětka a džěczi t ho dnja, woblecženi i khaba-tom wěry a lubosće a i klobukom nadžije k sbóžnosći; w śwětle mudrosće, kotrež so do błudžaznych a jebaškich nahladow, mēnjenjow a wrótnoscžow człowiskeho ducha i pōžerjaznu wohenjom dobywa, w śwětle žiwjenja, kotrež nam psches czěmny doł tyšcnoścžow a klóncžnje kwojercže śwěczi. Derje temu, kiž wo tutym sbóžnym śwětle wě a jako džěcžo teho śwětka prawnu śwětłoscž ma. Derje temu, kiž i Davidom spěwa: „Tón Knjes je moje śwětło a moje sbože, cžeho dyrbjal so bojecž? Tón Knjes je móż mojeho žiwjenja, psched kim dyrbjal ja so stročicž?“

Duscha, schto so próžujesch? Pstaj Knjesa Jesuśa, wschitto druhe njepomha! W nim bě žiwjenje, a to žiwjenje bě człowjekow śwětło. Hamjen. J. R.-K.

Pucžowanje po Božim pišmje

abo

čajte myšle nadeněžech, Bože kłowo czitajo.

Podawa kwojny czitar „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Móšajowe.

(Pofracžowanje.)

32. stawa.

Zakubowa bojosć, modlitwa a bēdženje.

I. Schtucžka 3—8. S Mahanaima pōsczele Zakub pōšlow do Seiršeho kraja, so bychu Gawa, tam bydlazeho, sjednali.

Woni njepichinješu žaneho wotmolwjenja wot njeho ale powjesež, so žo Esaw bliži se sčtyri stami mužemi po sđaczu i wotpohladom, so by žo nad Sařubom wjecžil.

3. Sařub pař psches šjewjenje jemu runje spožčene Božje pomogy i nowa wěste, tola i njeho tež šhudajžu, so ma hórke bėdženje docžakacz, pōžla pōžlow prjedy žo k swojemu bratrej Esawej do Seirskeho kraja, do Edomskeje strony.

Do tuteho kraja bėsche žo Esaw sa cžaj Sařuboweho wotbalenja wobrocžil, so by tam žyle njewotwišny wot wótzneho doma mohł po hoitwje řhodžicž na dživich horach, a so by i pomozu nekajseje cžrijōdy, kotraž bė žo sbėžala i jeho wotrocžkow, i pschuwšnych jeho mandželstich a se wischelaticħ dyrdomdejnikow, kotřiz bėchu žo jemu pschidali, se sařydlenyhmi wobydlerjemi wojowal. Esaw bėsche žo do teje strony podal, kotruž je pořdžicħo po dostatym řlubje tež wobřydlił, a kotrejž řu pořdžicħo po jeho druhim mjenje narjelli Edomske hona.

4. A poruczi jim a džeřche: Tak powjedžeže mojemu knjesej Esawej a řtrowizy jeho rėcžcže mi řhroble tak, so hižo i prėnich řlowow pōřnaje, kak wulžy ja jeho sa nascheje řwōjbinu řlowu mam a jeho sa řwojeho knjesa pschipōřnawam, a potom powjedžeže jemu w mořim mjenje: To praji twōj wotrocžk Sařub: ja řym pola Labana byl a pola njeho pschewywal hacž do teho cžajša.

5. A mam wot-tam woły a wōřny, wowzy, wotrocžkow a džowfi; tak dha řo domoj njewrōcžu i wotpohladom, so bych nanowe namrėřstwo i tobu cžyřl džėlicž; nė, mi řo řtyřcže sa wřchėni i mojeje řwōjby a tutōn řtyřt honi nje domoj; a řym nėtko pōřlał tutyř pōřlow, kotryřž tu psched řobu wohladasch, so bychu tebi, mojemu knjesej, po kotryřž řo wořebje ředžu, so bych jeho řařo wohladal, powjedžili, so bych hnadu namakal psched twōjimaj woczōmaj.

Wurajaj „knjes“ a „wotrocžk“ mōžetej drje i poniřnosče narařskeho kraja wuřhadžeč. Tola i wotpohladom drje je Sařub i tutymaj wurajomaj cžyřl Esawej jařnje řpōřnacž dacž, so řo njecha prawa sa prėnjeho narodženeho, kotryřž ma bycž i knjesom nad řwōjbu, mozowacz. S tym wōn nihdy na nihdy njese pokasal, so cže řo wōn i bojořcžu, wuřhadžajej i njewėry, dostateho řohnowanja widacz, ale jenož so wōn, kručze řladajžu na Bože řlubjenje, je wořebje sa řwojich potomnikow w Kananejskim kraju postajene ma, a so teho dla njetrjeba nicžo řebi řadacz wot Esawa po wořobje. Haj, runje i tym mējeřche řo wōn wuřpytwacz, so je řo jemu po wořobje runje nawopak řtalo, hacž to, řchtož bė řo jeho potomnikam řlubilo. Žyle podobnje kaž pola Abrahama.

6. Cži pōřli pschidžechu po nėřchto cžajřu řařo k Sařubej a džachu: Sřmy pschisřli k twōjemu bratrej Esawej a řym jemu wřcho řwėdomliwje řdžėli, řchtož řy nam porucžil, tola wōn nam njese ani wotmolwił; a tak dha řo pschihotuj na njepřchecželike řetkanje i nim, pschetož wōn tež tebi napřchecžo cžehnje se řchtyri stami mužemi.

7. A Sařub řo jara bojeřche a jemu řo řtyřkajche, hdyř jemu hroženje se řtawa 27, 41 se wřchėm řtrachom wutrobu pinasche; tola pschi tajkim řtyřku njese wobřladniwōřcže řbył; wōn rořdžėli lud, kotryřž bėsche i nim, wotrocžkow a džowfi, řony a džėcži, wowzy, woły a wjelbludy do dweju řtadłow, kaž bė tež Božich jandželow rořdžėlenyř do dweju cžrijōdow wuhladal.

8. Pschi tym wōdžeřche jeho tale myřl: Pschidžė-li Esaw k jenej, k prėnjeje cžrijōdže a řbije ju, dha budže řbyřkna — řadna — cžrijōda mōž cžėknyč, a k tej řmėju řo řam se řonami a džėcžimi.

Tež w nėtcžicħich cžajřach džėla řo karawany huřto tak, so njeby řo řtalo, so řo řim wřcho nadobo wurubi. Stanje-li řo rubjeřniřki nadpad, dha mōže řo pokojza wuřhowacz.

(Pokracžowanje.)

Maczerny wobras.

To bėsche wjeczor w juliju. Na Łobjowym mōřcže w T. řhodžeřche mlōdženž, nėhdže 20 lėt řtary, pomalu tam a řem. Wojasřiwje a řpłōřchiwje řladasche na ludži, kotřiz wot řwojeho wuřhodžowanja domoj řhwatachu; potom řařo pschi mořtownym wobřrodženju řtejo wořta a řrudnje a cžmowje do rėři řladasche, potom řo řadwėlowanje a řařtrōženje na jeho woblicžu pokasal. Šchto je tōn řamotny, njeshōžowny mlōdženž? Šchto wobcžėjuje jeho duřchu? Šchto cže tu hiřcže w tak pōřdnej wjeczorneje řhodžinje? — Šchto wōn cže, hnřdom widžicħ. Pōřledni ludžo řu nimo; mōřt je wot ludži wopuřchėzeny. Mlōdženž řo do

wřchėch bokow rořhladuje a jako nikoho wjazy njepytuje, wōn rořřudženy k wobřrodženju řtupi, řo jeho i wobėmaj ruřomaj pschinnje a psches njo řkocži — so by da rėři řkocžil. Tola řchto to je? Cžeho dla wōn řwoje wotmyřlenje njewuwjedže? Cžeho dla wōn nadobo řařo nasad řtupi a na wřchėch řtawach řchepota? Sa řhwilku řo wobrocži, i mořta woteřdže a do mēřta řhwata, so by w hořczenzu psches nōž wořtal.

Jan Wołacz to je, řym nahladneje řwōjby pruřskeho řařtojnika i maleho mēřta. Wōn bėsche pschekupřtowo wuřnył a najlėpsche wopřima dostal; potom je jako dobrowōlniř lėto pola wojakow řluřil a řařo do řwojeho powołanja řařtupił. Nėtko pař cžeřke řpyřtwanje na njeho pschidžė. Dživadželniřy do mēřta pschidžechu. Jan huřto do dživadřla (theatra) řhodžeřche, tež bōřřy nėkotryř mlōdnyř dživadželnikow a dživadželnicže řesna; jich wobřhad a řwobodne řiwjenje řo jemu řpodobasche. Bōřřy řo jemu jeho pschekupřke powołanje, hdyřž dyrbejeřche džeř wote duřa wot ranja hacž do wjeczora w klamach řtacž, wjazy njelubjeřche. Wōn řo rořřudži, tež do dživadželnikow hič, a prōřchėřche řaricħej, so byřchtaj do teho řwoliloj. — Šaricħej bėřchtaj wřchaj pschekwaprijenaj, a nan praji, so do teho řenje njesholi. Njesbožowne wotmyřlenje pař bėsche řo hižo pschekřuboko do mlōdženžoweje wutroby řakorjenilo. Wōn drje řhwilu mjelėjeřche a řaricħej řo nadžeřchtaj, so řmėja jeju řhutne napominanja wuřpėch. Tola nadobo řo řadanje po řakajanyř płodže i nowa pschedobny, so řkōncžnje wřchitke řyřny a prōřtwy maczerje řaneho pučza k jeho wutrobje wjazy njenamakachu. Šene ranje, jako bėřchtaj jeho řaricħej se řnėdanjom dołho na njeho cžakaloj a do jeho komorki džetaj, je řo wōn řhubil a i nim tež nėřchto pjenjeř i nanoweho řhamora. Šedny džeř po druhim řo miny — Jan řo njewrōcži. Wōn je i pjenjeřami cžėknył. Wřcho wobřonjenje řrudneju řaricħej bėřche podarmo, řaneho řlėda sa njeshōžownym řymom njebė namakacz. Tola dołho njetrajese, dha jeju řiřt se řtyřkniwje njewėřtořcže wutorže, ale so by jeju do wjele řalokniřcheje wėřtořcže řtajił. W řiřcže řym řdžėli, so njebudže wjazy řiwny, hdyř řiřt dořdže; řaricħej njech řo dale njepřařchataj, dokelž by to podarmo bylo, pschetož w dalokim mēřcže řwoje pschedewřacže wuwjedže a řwojemu řiwjenju řōnž řėřini. — Njeje trjeba, řalocž řaricħej wopřacz. Nan wopřakowasche hōřko řwoju řrutořcž, hdyř bėsche tola jenož řbože řwojeho džėřcža we woczōmaj mēř.

Tola pschewodžmy řyma dale. Šwōj wōřny dom wopuřchėřiwřchi pučzowasche bjeř wėřteho wotřkijeneho řōnza do wřchelaticħ mēřtow, so by do dživadželnikow řařtupił, tola wřchitke jeho prōřzowanja bėchu podarmo. Wōn njebu pschijaty. Duř do mēřta M. pučzowasche, hdyřž bėsche psched řrōřkim jeho řotra wumřjela. Wopyta jeje row. Pjenjeřy, kotrejž bė nanaj wřal, k řōnzej džėchu. Bjeř wėřteho wotmyřlenja pōda řo na dwōřniřcžo, pschelicži pjenjeřy a woblicži, kak daloko i nimi hiřcže pschidžė. Šalo řōnž jeho pučzowanja, pjenjeř a — jeho řiwjenja řdasche řo jemu mēřto T. pschi Łobju — tam cžyřsche do wody řkocžicž. Tak řo rořřudži. Prjedy hacž wotřėdže, řpomnijeny řiřt na řaricħej napřřa. Nėtko řebi řhartku ja řwoju pōřlednju řėřbu řupi a do T. pschidžė. Hnyřdom řo na mōřt pōda, so by mēřtno sa řwoje řalokne pschedewřacže wupřtal. Pches mēřto řhodžo a pschėzo řařo řo k mořtej wrōcžo pschecžini nėotre řodžiny hacž k wokomitej wuwjedženja řwojeho řtutka, kotryř pař řo psches Božu hnadu njedopřelni. Kaž wėmy, wōn tu nōž w hořczenzu wořta. Pōřledni řbyřt jeho pjenjeř runje dořahajsche, pschenozowanje řapřaczicž. Šchto pař nėtko? řiwjenje řebi wjazy wřacz njecha. Wōn řo řhraba, so cže k duchownemu hič. Wōh jeho pokasa k muřej, řiz mējeřche řrořymjenje a wutrobu pōřnu řmilnořcže sa nusu bratrow. Mlōdženž jemu wupowjeda řwoje řyle řiwjenje, nicžo wo řwojich řabludženjach a hřėchach njeshamjelėřawřchi, a wo řrudobje, kotruž je řwojimaj řaricħimaj nacžinił. Najbōle hnujaze pař je, hdyř wōn powjeda, řchto je jeho w pōřlednim wokomiku wot wuwjedženja řalokneho řtutka wotdžeržalo. Wōn powjeda: „Hdyř řo nahřilicħ, so bych do řolmow řkocžil, řtejeřche mi wobras mojeje maczerje psched duřchu, haj, psched mořimaj woczōmaj, kaž by nje wrōcžo řdžėřcž, nastrožicž cžyřl, a ja njemōžach řtutk wuwjeřcž“ — Duchowny řadasche řebi najprjedy adressu mlōdženza, so by řaricħimaj řhėřke psches depeschu řrořch pschijejřl a řo pschekwėdėčil, hacž je wėřnořcž rėčal. Jan pař řwojimaj řaricħimaj přřasche, w hnujazyř řlowach řo řwojeje winy wuřna a wo wōdacže prōřchėřche, so mohł řo domoj wrōcžicž. Řajři řacžicħcž depescha a potom řiřt w řaricħiřkim domje cžinjeřchtaj,

ho wopisacž njeda. Esnu, kotrehož bēschaj sa morweho mēloj a s hlubokej bolosczu woplakowalaj, bēsche žiwj a sažo namakany!

Sa nēfotre hodžiny wotmolwjenje na depeschu dōndže. Wone wobtruczi wērnoscž teho, sčtož bēsche powjedal. S dobom pschijneje powjescz, so mōže hebi na pōsče pjenjesty k domoj pucžowanju wotewšacž. Hiščeže tōn hami džen ho na pucž poda. S prōstwu šhubjeneho hyna: „Nano, hym šhrēschil w njebjeschach a psched tobu, nješhym dale hōdny, so bych twōj hyn rēkal“ — fastupi do starschisheho domu. S wjele hylfami hōrkeje bolosče a hwjateje radosče bu doma witany. Kajsi dyrbjesche ho jemu nētko macžernej wobras idacž, kaš wona šhubjeneho hyna wrōczō nještorcži, ale sažo namakaneho se hvērnej macžernej lubosczu wopšchija? — Haj, wjekele budže — niz jenož na semi, ale wjele bōle hiščeže w njebjeschach pola jandželow Božich nad hrēschnikom, kiž pokutu čini.

Luboscž k bližšemu.

Schtōž hvērne kubla wobšedži
A khudnych widži tradacž;
Schtōž hlōdnych bratrow nješhycži
A braschnych nochze hladacž:
Tōn štomdži šlužby kichesčzanšje
A Božu luboscž njesnaje.

Schtōž bližšeho čzesč podrywa,
Rad ma, hdyž šlōcz w nej toczji,
Tež hdyž ho wōn hnadž pschehlada,
To k dobrom' njewobrocži
A trjeba hubu pschijšlodnu:
Tōn nima luboscž k bližšemu.

Schtōž s radu, trošchtom, se schkitom
Tu bratrej nochze šlužicž,
Hdyž kichž a horjo jeho dom
Chze sa hwoj pschebnytk wužicž;
Schtōž tehdy dli ho s pomozu:
Tōn nima luboscž k bližšemu.

Schtōž hatle čzaka, hacž ho tu
Schtō s prōstwu psched nim kloni,
A nochze khwatacž s pomozu
Tam, hdžcž bratr hylj roni
A čzēpi tajnu šrudobu:
Tōn nima luboscž k bližšemu.

Dre pschezo w štukach njemōžesch
Ty luboscž pokasowacž,
Měj wolu paš, so radny chzesch
Tōn počiniš hebi šthowacž,
A wo mōž k temu prōzuj ho:
Dha smējesch lubo bližšeho.

Hdyž paš tōn počiniš wofšlabnje,
Prosch, so ho s nowa hori;
Praj: Bōh je luboscž, kotryž nje
Ssej k podobnosczji štwori.
Haj, Božo, sčtož hym, tvoje je,
Duž mam bycz džēcžo lubosče!

K. A. Fiedler.

Wschelake s bliska a s daloka.

— S wulkim pschewodom khowasche ho šaidženu šobotu w Budyschinje knjes kantor emer. Garbaš. Minakalska wošada, w kotrejž bēsche dolhe lēta s bohathym žohnowanjom štukowal, bēsche w džaknym wopomnjecžu hwojich fastupjerjow pōšlata, jemu pōšlednju čzesč wopokasacž. Tež wjele jeho prjedawšichich šhulerjow bēsche ho k jeho pschewodženju šeschlo. Šich a nasche wschitkich pschecža na jeho row: Špi smērom, ty hvērny šlužobniko, po šprōznowym džēle hacž na džen wēcžneho ranja!

— S radosczu čzitachmy sažo w žyrlwinšich powjesczach, so hu ho Šsrbja w mēcže Budyschinje bydlazh w khoroscž

šerbskim duchownym Michalskeje wošady wopravjecž dali. W lubej macžernej rēczi hebi hwoje pōšlednje duchowne šastaranje pschējachu a to žadanje ho jim tež rad dopjelni, runjež bēchu štawy nēmšleje Bērowškeje wošady. Hdyž je to šwjēšclaze, njechamy tež štomdžicž druhich Šsrbow nēmšleje Budyskeje wošady na to fedžblinych ščinič, so ho jim na žadanje rad prōstwa dopjelni, hdyž chzedža w lubej macžernej šerbskej rēczi hwjate wotkasanje wužiwacž.

— W Lipsku w tu khwilu s Šsrbja duchownštwō študuja: ff. Wiczežk, Rēšbařk a Šaplet. Wjšche teho študuje hiščeže knjes Rychcēř s Delneho Wuješda na unwersicže w Tūbingach. Šrawo študuja ff. Kubiza a bratraj Šōlcžaj, mješ tym so knjes Wrošaf s Budestez na lēkarštwō študuje.

— Šafski hejm hacž dotal wažnišchich šakonjow dowuradžil njeje, ale hiščeže w polnym džēle šteji. Šakon wo dawku na wjšchšche šamoženje je we wubjerku hotowy a ho najšterje w bližšchim čzahu wot žyřcho hejma pschiwōšnje. Najčezjšche je sa nēčzišchi hejm, so dyrbi štatej nowe žōřla dołhodow wottamknyčž, dokelž na pjenjeschach pobrachuje. To paš je tež s pschicžinu, so ho twar nowych wjetšchich želešizow wobsamknyčž njemōže. S twarom hižo pschiswoleneje želešizy s Wōšborka do Radworja ho w tutym lēcže šapocžnje a ho sa nju dalsche pjenjesty k twarej pschiswola. So ho dalschich nusnych želešizow nētko njetwari, na tym je tež twar hlowneho dwōrnišcēja w Lipsku wina, kotryž chzetaj Šalsta a Pruska hromadže twaricž a kotryž dyrbi na 100 milionow hriwnow plačicž. So je tajke dwōrnišcēžo dobre a wužitne, na tym ničto njedwēluje, ale druhe praščenje je, čžeho dla dyrbi drugi kraj psches tajke drohe twary čzēřpicž, so nusnych želešizow njedostanje. Duž budža ho wschelake prōstwy wo twar nowych želešizow, kotrež hu na hejm pschisšle, na boš položicž a je tež sažo nadžija na nowu želešizy wot Šakež do Šrōdka na dlējšchi čzāš šnicžena.

— Druhi džen hodow ho w Šocze 300 lētny narodny džen wōjwodny Ernsta Šobožneho hwjecžesche, kotryž je ho wošebje čzāš hwojeho knježenja sa žyrlwinške žiwjenje w hwojim kraju štaral. Na hwjedženju ho tež khěžor wobdželi. Wōn je pschi tym wažnu rēcž džeržal. Wošebje wažny je tōn wotdžel jeho rēcže, w kotrymž khěžor „wjškoti wottknyeny tōnz“ hwojeho žiwjenja mjenuje „šjednocženje ewangelišch žyrlwujow nēmšteho khěžorstwa“. Hdyž wōn w šhawnosczji hiščeže sa tōnle tōnz wustupil njeje, pschicžina jenož w tym leži, so je wōn „wot teho šdaleny, tež jeno w pschecžach a nadžijach šamostatnosczji druhich pschēblisko štipicž.“ Žyřla rēcž je nješena wot hlubokeho nabožneho pschēšwēdcženja a wona ho wote wschitkich šprawnych kichesčžijanow s wulkim špokojenjom čzita.

Ši najrješšche kwētki žiwjenja.

Schto hwjatoscz ma najwjetšchu na hvēcži?
Schto w šmjertnym pschēbnytku je žōřlo mēra?
Schto k jandželam naš tu žno towaršchi?
To ducha šchaz najkrašnišchi — je wēra.

Šches čžo hmy bōjšy, s njebjēš rodženi?
Schto bōjšy šlōdke šmili šemšku hruboscž?
Schto pschichod rōžowy nam šarucži?
To šbōžne hnuče wutrowow — je luboscž.

Schto horjo s trošchtom mile polōža?
Schto pomha, rōže ščēřpliwoscže šadžecž?
Schto njebo nam tu hižo wotewrja?
To manna njebjeske to je: ho nadžecž.

Dališche dobrowōlne dary sa wbohe armeniške šyroty:

S Budesčzanškeje wošady psches k. šararja Wrošafa:
Wudowa R. s Mnischōnza . . . . . 1 hr.

S Šotecžanškeje wošady:
Wot njemjenowaneje psches k. šararja Šarbarja . . . . . 15 =

Šromadže: 16 hr.

W njenje wbohich šyrotow praji wutrobny džāř
Šōlcž, redaktor.